

Gierik 26, juni 1990

Rose Vandewalle

VERTREKKEND was er niets dan de oude
grijze zee die dood aanspoelde, niets dan
het doffe strand, dan de tinnen hemel.

Maar opeens is de wind gaan aanzwellen.
Mist trok op als een doek. Bij het naderen
van Oosende braken kleuren door en
animo van voorbij de draai van de baai.

Baren en vlagen dixie overspoelden
afwisselend mijn ziel. Groeiend, openvloeiend
ging ik in op deze veelvuldige omhelzing.

MIJN VINGERTOPPEN aarzelden over zijn gelaat.
Hoe broos hij was, maar ook hoe zeer verduurd.
Reikte hij zijn hand, zo vreesde ik haar kille greep.
Het liet me niet meer los.
Zo bang was ik te vallen.
Zijn ogen, een ravijn.

IK WAS BLIND tot op de dag ik eensklaps zag hoe
de vleesplank uitgekerfd, de lepels afgesleten.
En huiverde.
Jaren holden heen terwijl massa's voedsel verdwenen
in de magen van dit huis.
De plank, de houten lepels zelden nog gebruikt.
De magen zelden nog gevuld.

Niet hoe de plank, maar hoe zijn leven uitgehold is,
houdt hem bezig.
Tussen slaap en wakker, nooit meer rust.
Op een keer kijkt hij me aan en zegt: het is genoeg,
genoeg geweest.

Ik wil nu gaan.

Erik van Malder

HET ANTWOORD

Altijd graag gezien. Een bergketen
van schouders. Zonnecirkels
van gedeeld geluk. Een regen
tranen van ontroering.

Door dit vredig landschap
stromen altijd nieuwe waters.
Na storm en afscheid
een teder gebaar.
Onweerstaanbaar.
Is het daar dat het antwoord schuilt?

DE GETUIGE

Het gewoel is koele zwoelte van massa's.
Kracht verhongerd tot krachtige honger.
Het bloed is rood als wijn als adem van
hengsten, een avondmaal verrassend
als bokkenhoeven in vertrappeld zand.

Schuimbekkende volkeren trekken,
sleuren geschiedenis, tirannen, vlaggen
aan flarden, flarden van hoop in te laat
aangewakkerde ogen, fakkels
als knorrig knuppels in de hand.

Zo, verankerd in het nooit vergeten,
monniken die bedelzakken keuren.
Schielijk kloppen ze op deuren
langs nooit bewandelde wegen.

Er is slechts één getuige:
zo vaak losgewoeld voor graven,
de aarde, als vader en moeder,
mag het nooit vergeven.

Mark Braet

IN DE ANDERE TUIN

Maan schoof achter zwarter.
Maar rook naar rood koper.

Ik zat in de laatste tuin van zijn leven.
Ik had me een ovalen spiegel gekocht.
Hij had tijd om te denken aan later.

De sterren voorbij,
schoof het lichtsnelde luchtschip.
Ik droomde dat ik niet was waar hij was,
maar me bevond in de andere tuin
van zijn andere leven.

Ik had me een zilveren spiegel gekocht.
Ik had tijd om te denken aan vroeger.

Paul Manderfelt

DE MANNEQUIN

Anthony, heer exclusieve kapper, stelde Inès de Montagny tactvol op de hoogte van het verontrustend feit dat hij voor het eerst een streepje grijs ontdekte in haar legendarisch kapsel en ofschoon hij het euvel

deskundig had bijgewerkt vooraleer ze haar Paris-Match neerlegde en verschrikt in de spiegel keek begon ze, zodra ze zich in de privacy van haar flat te Neuilly had teruggetrokken, een intensieve expeditie over haar

goddelijk lichaam en stelde vast dat haar nekvel sporen van wakke verzakkinkjes vertoonde net onder haar gracieuze kin en dat wolkjes wit oppoften uit de huid van haar eens zo strakke buik. Adieu les grands salons de le rue Faubourg Saint-Honoré?

Voor het eerst schemerde er twijfel in haar stap tijdens het défilé met de najaarsmodellen en onder haar lichtjes verkrampte glimlach trilde een glimp van wanhoop. Het wiegen van haar ranke heupen aarzelde en onder de zijde rimpelde een lichte huiver door haar schouder

maar plots schudde ze bijna onmerkbaar de dreigende anticipatie van de ondergang uit haar stap.

Met hernieuwd charisma steeg haar charme hoop op de tonen van de bolero en ze betrad de catwalk met in haar keizerlijk spoor de bewondering van de jonge tijgerinnen. Pas die avond werd de Queen of Fashion geboren.

André Sarmate

LES INSOUMISES

Ces folles journées, insoumises
Aux heures qui creusent la mort
Transpercèrent des sanglots d'or
Les femmes humides, surprises

Par la pluie, don't les cendres grisent
Les lourdes flèches du remords.
Ces folles journées, insoumises
Aux heures qui creusent la mort.

Usant à l'amour qui épuise
Le visage ardent de leur corps,
Je sus que, même aux soirs du sort,
Nulle sagesse n'égalise
Ces folles journées, insoumises ...

LE PASSAGE À NIVEAU

La locomotive du matin,
Humide de rosée,
Est passée, me tirant par la main,
A travers sa cheminée.
Ah! Si j'avais les jambes d'un wagon,
Les bras d'un sémaphore!
Si je pouvais devenir bon
Et t'empoisonner au phosphore!

Ria Scarphout

DE REISLEIDSTER

van Botho Strauss

Ze kruipt in jou
Haar rokken wild omhoog
met harde kuiten
als van body-builders
terwijl ze op het podium
haar rol verspeelt
en buitelingen maakt
in roekeloze netten.
Ze doet alsof
een glimlach op haar tanden ligt
terwijl jij siddert
in haar ronde webben
verlamd tot in je keel
verward tot in je spraak:
'maar vlinders
kennen niet hun
eigen kleuren'.

Met afdgehouden handen
dool ik door de dagen:
ik stal onwettig
al de kussen uit je keel.

Uren van overtreding
staan geboekt in mijn register
ik kan geen tol betalen
die men van me eist.

Ik overtrad de wet
en ook de tien geboden,
bezit geen stemrecht meer:
mijn burgerrechten werden mij ontzegd.

Ik moet mijn leven
duidelijk herstellen:
mijn web moet weer
veel ronder
en zeer regelmatig zijn.

J. J. Oskamp

DE SFYNXENHOEDSTER is vannacht gekomen
ik hoorde roepen in de brievenbus
waar je toch bleef
het was de hoogste tijd.

Vanochtend bleek een vensterruit gebroken
vers geplukt fluitekruid hing dor en slap
dat kat is weg of nog niet teruggelopen.

Maar jij toen zij zo riep
sliep ongehoord vredig verder in zijn armen
moeiteloos.

NU MAAR NIET spreken van
de stad der eenzaamheden, wie men
bij schemer over straat ziet gaan
des ochtends op een stoep

de schitteringen van het zonlichtkaatsen.

En dan
trappen leuning en spijlen treden
- maar nee.

LIEFSTE DOOD

Achter,
elke hoek, elke deur
staat de waanzin betekend
liefste
dood
en het verlangen daar tussen.

INCONSTANTE

in je ogen dwaalden
loom vlokken sneeuw

bang te verwaaien, huiverend
keek ik hoe

er vloog een schreeuw voorbij

en het werd later
warm en het werd
alsmeer zomer

TOT HET BOT

Steeds weer zichzelf, een beeld
scheppen om zo
te zien.

Voortdurend
zichzelf, een beeld, slijpen
om zo te zien

hoe een vis snikt op het droge

hoe het mes steeds snijden moet
tot het bloedend bot.